ଅନ୍ନପୁର୍ଣ୍ଣା ବିସ୍କୁଟ୍ ମାନ୍ୟୁଫାକ୍ଟରିଙ୍ଗ୍ କୋ., କାନପୁର

ବନାମ

ବିକ୍ରି କର ଆୟୁକ୍ତ, ୟୁ.ପି., ଲକ୍ଷ୍ନୌ

ଜୁଲାଇ 28, 1981

[ଆର୍.ଏସ୍. ପାଠକ ଇ.ଏସ୍. ଭେଙ୍କଟରମିୟା ଏବଂ

ଭି.ବାଲକ୍ରିଷ୍ଣା ଏରାଡି, ନ୍ୟାୟମୂର୍ତ୍ତିଦ୍ୱୟ]

ୟୁ.ପି. ବିକ୍ରିକର ଅଧିନିୟମ, 1948 (1948ର ଅଧିନିୟମ XV) ଏବଂ ଅଧିନିୟମର ଧାରା- 3-A (2) ଅଧୀନରେ ଜାରି ହୋଇଥିବା 6 ଅକ୍ଟୋବର, 1971 ତାରିଖର ଅଧିସୂଚନା, ଯେଉଁଥିରେ "ପକାୟା ହୁଆ ଭୋଜନ" (पकाया हुआ भोजन) ଉପରେ କାରବାରର 2% ହାରରେ ବିକ୍ରି କର ହ୍ରାସ କରିବାର ବ୍ୟବସ୍ଥା ରହିଛି- ଶବ୍ଦ ଏବଂ ବାକ୍ୟାଂଶ- "ବିସ୍କୁଟ" "ରନ୍ଧା ଖାଦ୍ୟ" (पकाया हुआ भोजन) ଅଧୀନରେ ଆସୁଛି କି।

ଏହି ଅପିଲକୁ ଖାରଜ କରି, ଏହି ନ୍ୟାୟାଳୟ

ଦର୍ଶାଇଥିଲେ 1. ଅଧିସୂଚନାର ପ୍ରସଙ୍ଗ ଏବଂ ପୃଷ୍ଠଭୂମିରେ "ବିସ୍କୁଟ" କୁ "ରନ୍ଧା ଖାଦ୍ୟ" ଭାବରେ ବିବେଚନା କରାଯାଇପାରିବ ନାହିଁ । ଇଂରାଜୀ ସଂସ୍କରଣ ସହିତ ସମସାମୟିକ ଭାବରେ ଜାରି ହୋଇଥିବା ଅଧିସୂଚନାର ହିନ୍ଦୀ ପାଠ୍ୟରେ, ଏହି ଶବ୍ଦଗୁଡ଼ିକ (पकाया हुआ भोजन) ରନ୍ଧା ଖାଦ୍ୟ ପାଇଁ ସମକକ୍ଷ ଭାବରେ ବ୍ୟବହୃତ ହୋଇଥିଲା । ସାଧାରଣତଃ ବିସ୍କୁଟକୁ "ରନ୍ଧା ଖାଦ୍ୟ" ଭାବେ ବୁଝାଯାଏ ନାହିଁ । କିମ୍ବା କୌଣସି ହୋଟେଲରେ କିଛି "ରନ୍ଧା ଖାଦ୍ୟ" ମାଗୁଥିବା ବ୍ୟକ୍ତିଙ୍କୁ ଉତ୍ତର ପ୍ରଦେଶରେ "ବିସ୍କୁଟ" ଦିଆଯିବ ନାହିଁ । ଏହି ସାମଗ୍ରୀକୁ ସଠିକ ଭାବେ "ଅଣବର୍ଗୀକୃତ ଦ୍ରବ୍ୟ" ଭାବେ ବିବେଚନା କରାଯାଇଛି ଏବଂ ସେହି ଅନୁଯାୟୀ ଟିକସ ଲାଗୁ କରାଯାଇଛି ।

ବିକ୍ରି କର ଆୟୁକ୍ତ ବନାମ ଜସ୍ସୁ ରାମ ବେକରୀ ଡିଲର, 38 ଏସ୍.ଟି.ସି. 461; *ମଧ୍ୟପ୍ରଦେଶ ବିକ୍ରି କର ଆୟୁକ୍ତ ବନାମ ଶ୍ରୀ ବୈଲଭଦାସ ଈଶ୍ୱର୍ଦାସ,* 21 ଏସ୍.ଟି.ସି. 309, ଅନୁମୋଦନ କରିଛନ୍ତି ।

2. ଏହା ବ୍ୟାଖ୍ୟାର ଏକ ସୁପ୍ରତିଷ୍ଠିତ ନିୟମ ଯେ, ଟିକସ ଲାଗୁ କରୁଥିବା ଆଇନରେ ବ୍ୟବହୃତ ଶବ୍ଦଗୁଡ଼ିକୁ ଆଇନ ବଳବତ୍ତର ଥିବା ଅଞ୍ଚଳରେ ସାଧାରଣ ଭାଷାରେ ଯେପରି ବୁଝାଯାଏ ସେପରି ଭାବରେ ବ୍ୟାଖ୍ୟା କରାଯିବା ଉଚିତ ।ଯଦି ଏକ ଅଭିବ୍ୟକ୍ତି ଏକ ବ୍ୟାପକ ଅର୍ଥ ତଥା ସଂକୀର୍ଣ୍ଣ ଅର୍ଥ ପାଇଁ ସକ୍ଷମ, ତେବେ ବିସ୍ତୃତ କିମ୍ବା ସଂକୀର୍ଣ୍ଣ ଅର୍ଥ ଦିଆଯିବା ଉଚିତ କି ତାହା ମାମଲାର ପ୍ରସଙ୍ଗ ଏବଂ ପୃଷ୍ଠଭୂମି ଉପରେ ନିର୍ଭର କରେ ।

ହିଣ୍ଡେ ବନାମ ଆଲମଣ୍ଡ, 87 ଏଲ୍.ଜେ.କେ.ବି. 893, ଅନୁମୋଦନ ସହିତ ଉଦ୍ଧୃତ ।

ଦେୱାନୀ ଅପିଲ ଅଧିକାରିତା :ଦେୱାନୀ ଅପିଲ ସଂଖ୍ୟା- 3133/1979

ବିକ୍ରି କର ସଂଶୋଧନ ସଂଖ୍ୟା- 573/1979 ରେ ଆଲ୍ଲାହାବାଦ ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟଙ୍କର 30 ଜୁଲାଇ, 1979 ତାରିଖର ରାୟ ଏବଂ ଆଦେଶରୁ ବିଶେଷ ଅନୁମତି ଦ୍ୱାରା ଅପିଲ।

ଅପିଲକାରୀଙ୍କ ପାଇଁ *ଜି. ଏଲ୍. ସାଂଘି, ଭରତ ଜୀ ଅଗ୍ରୱାଲ, ନରେଶ କୁମାର ଶର୍ମା ଏବଂ ବିନୀତ କୁମାର।*

ଉତ୍ତରଦାତାଙ୍କ ପାଇଁ *ଏସ୍. ସି. ମନଚନ୍ଦା ଏବଂ ଶ୍ରୀମତୀ ଶୋଭା ଦୀକ୍ଷିତ।*

ନ୍ୟାୟାଳୟଙ୍କର ରାୟ ପ୍ରଦାନ କରାଯାଇଥିଲା

ଭେଙ୍କଟରମିୟା, ନ୍ୟାୟମୂର୍ତ୍ତିଙ୍କ ଦ୍ୱାରା । ଏହି ଅପିଲରେ ବିଚାର ପାଇଁ ସଂକ୍ଷିପ୍ତ ପ୍ରସଙ୍ଗ ହେଉଛି ୟୁ.ପି. ବିକ୍ରି କର ଅଧିନିୟମ, 1948 (ୟୁ.ପି.ଅଧିନିୟମ XV/1948) (ଏହା ପରେ 'ଅଧିନିୟମ' ଭାବରେ ସୂଚିତ) ଅଧୀନରେ ଜାରି ହୋଇଥିବା କେତେକ ବିଜ୍ଞପ୍ତିରେ ବ୍ୟବହୃତ 'ରନ୍ଧା ଖାଦ୍ୟ' ଅଭିବ୍ୟକ୍ତି ଏହାର ଅର୍ଥ 'ବିସ୍କୁଟ' ମଧ୍ୟ ଅନ୍ତର୍ଭୁକ୍ତ ବୋଲି ବ୍ୟାଖ୍ୟା କରାଯାଇପାରିବ କି।

କରଦାତା, ଏଠାରେ ଅପିଲକାରୀ , ଏକ ପଞ୍ଜୀକୃତ ସଂସ୍ଥା ଯାହା ମନୁଷ୍ୟ ଖାଦ୍ୟ ପାଇଁ ଉଦ୍ଦିଷ୍ଟ ବିସ୍କୁଟ ଉତ୍ପାଦନ ଏବଂ ବିକ୍ରୟ ବ୍ୟବସାୟରେ ନିୟୋଜିତ । ଏହି ଅଧିନିୟମ ଅଧୀନରେ କରଦାତା ଜଣେ ପଞ୍ଜୀକୃତ ବ୍ୟବସାୟୀ ଅଟନ୍ତି । ମୂଲ୍ୟାୟନ ପ୍ରକ୍ରିୟା ସମୟରେ 1972-73 ବର୍ଷ ପାଇଁ ଅଧିନିୟମ ଅଧୀନରେ କରଦାତା ଦାବି କରିଥିଲେ ଯେ, ତାଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ନିର୍ମିତ ଏବଂ ବିକ୍ରୟ ହୋଇଥିବା ବିସ୍କୁଟ ସମ୍ପର୍କିତ କାରବାର ଟଙ୍କା 35,09, 920. 38 ପଇସା ଉପରେ ଦୁଇ ପ୍ରତିଶତ କର ଦେବାକୁ ପଡ଼ିବ, ଯାହା ରାଜ୍ୟ ସରକାରଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ରନ୍ଧା ଖାଦ୍ୟ ପାଇଁ ଜାରି କରାଯାଇଥିବା ଏକ ବିଜ୍ଞପ୍ତି ଦ୍ୱାରା ନିର୍ଦ୍ଧାରିତ ହାର ଥିଲା । ଏହି ହାରରେ 'ରନ୍ଧା ଖାଦ୍ୟ'ରେ 'ବିସ୍କୁଟ' ମଧ୍ୟ ଅନ୍ତର୍ଭୁକ୍ତ ବୋଲି ଦାବି କରାଯାଇଥିଲା । ଯେଉଁ ଅଧିସୂଚନା ଉପରେ ନିର୍ଭର କରାଯାଇଥିଲା, ତାହା ଅଧିନିୟମର ଧାରା- 3-A ର ଉପ-ଧାରା (2) ଅଧୀନରେ 6 ଅକ୍ଟୋବର, 1971 ତାରିଖରେ ଜାରି କରାଯାଇଥିଲା, ଯାହାକି 1 ଜୁଲାଇ, 1969 ତାରିଖର ପୂର୍ବ ଅଧିସୂଚନା ଉପରେ ଆଧାରିତ ଥିଲା । ଉଭୟ ଅଧିସୂଚନାରେ ରନ୍ଧା ଖାଦ୍ୟ କ୍ଷେତ୍ରରେ ବିକ୍ରିର ସମସ୍ତ ଆଧାରରେ ଦେୟ ହେଉଥିବା କାରବାରର ଦୁଇ ପ୍ରତିଶତ ଟିକସ ସ୍ଥିର କରାଯାଇଥିଲା । ସହକାରୀ ଆୟୁକ୍ତ (ଟିକସ ଆକଳନ) ବିକ୍ରିକର, କାନପୁର, ଯିଏ ଆକଳନ କର୍ତ୍ତୃପକ୍ଷ ଥିଲେ, କରଦାତାଙ୍କ ଏହି ଯୁକ୍ତିକୁ ପ୍ରତ୍ୟାଖ୍ୟାନ କରିଥିଲେ ଯେ, ରନ୍ଧା ଖାଦ୍ୟରେ ବିସ୍କୁଟଗୁଡ଼ିକ ମଧ୍ୟ ଅନ୍ତର୍ଭୁକ୍ତ ଥିଲା ଏବଂ ଏହାକୁ ଏକ ଅଣ-ବର୍ଗୀକୃତ ଦ୍ରବ୍ୟ ଭାବରେ ବିବେଚନା କରୁଥିବା ବିସ୍କୁଟ ସମ୍ବନ୍ଧୀୟ କାରବାର ଉପରେ ସାଢ଼େ ତିନି ପ୍ରତିଶତ ହାରରେ ଟିକସ ଲାଗୁ କରିଥିଲେ । ଉପ-ଆୟୁକ୍ତ ବିକ୍ରି କରଙ୍କ ସମ୍ମୁଖରେ ମୂଲ୍ୟାଙ୍କନ କର୍ତ୍ତୃପକ୍ଷଙ୍କର ଆଦେଶ ବିରୁଦ୍ଧରେ ଦାଖଲ ହୋଇଥିବା ଏକ ଅପିଲ ଏବଂ ଲକ୍ଷ୍ନୌରେ ନ୍ୟାୟମୂର୍ତ୍ତି (ଅପିଲ) ବିକ୍ରି କର ସମ୍ମୁଖରେ ଆଉ ଏକ ଅପିଲ ବିଫଳ ହୋଇଥିଲା । ଆଲ୍ଲାହାବାଦ ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟ ମଧ୍ୟ ଉକ୍ତ ଆଦେଶରେ ହସ୍ତକ୍ଷେପ କରିବାକୁ ମନା କରିଦେଇଥିଲେ । ବିଶେଷ ଅନୁମତି ଦ୍ୱାରା ଏହି ଅପିଲ ସମ୍ବିଧାନର ଅନୁଚ୍ଛେଦ-136 ଅଧୀନରେ ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟଙ୍କ ଆଦେଶ ବିରୁଦ୍ଧରେ ଦାଖଲ କରାଯାଇଛି ।

ଆମ ସମ୍ମୁଖରେ କେବଳ ଏକ କାରଣ ଉପସ୍ଥାପନ କରାଯାଇଛି ଯେ, ବିସ୍କୁଟଗୁଡ଼ିକୁ ଅଧିନିୟମ ଅନ୍ତର୍ଗତ କର୍ତ୍ତୃପକ୍ଷମାନଙ୍କ ଏବଂ ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟ, ରନ୍ଧା ଖାଦ୍ୟ ଭାବରେ ବିବେଚନା କରିବା ଉଚିତ ଏବଂ ଉପରେ ଉଲ୍ଲେଖିତ ବିଜ୍ଞପ୍ତି ଅନୁଯାୟୀ ରନ୍ଧା ଖାଦ୍ୟ ସମ୍ପର୍କରେ ନିର୍ଦ୍ଧାରିତ ହାରରେ ବିସ୍କୁଟର କାରବାର ଉପରେ ବିକ୍ରୟ କର ଆଦାୟ କରାଯିବା ଉଚିତ ।

ଅପିଲକାରୀଙ୍କ ତରଫରୁ ଅନୁରୋଧ କରାଯାଇଥିବା ତର୍କ ହେଉଛି ଯେ, ଖାଦ୍ୟ ପାଇଁ ମଣିଷ ଦ୍ୱାରା ଖିଆଯାଉଥିବା ବିସ୍କୁଟ ହେଉଛି ଖାଦ୍ୟ ଏବଂ ଯେହେତୁ ଏହା ସେକିବା ଦ୍ୱାରା ପ୍ରସ୍ତୁତ ହୋଇଥାଏ ଯାହା ଏକ ପ୍ରକାରର ରୋଷେଇ ପ୍ରକ୍ରିୟା, ଏହାକୁ ରନ୍ଧା ଖାଦ୍ୟ ଭାବରେ ବିବେଚନା କରାଯିବା ଉଚିତ । କେତେକ ବିଦେଶୀ ଇଂରାଜୀ ଶବ୍ଦକୋଷଗୁଡ଼ିକ ଉପରେ ନିର୍ଭର କରି ଏହା ଯୁକ୍ତି କରାଯାଏ ଯେ, ରୋଷେଇ ଅର୍ଥ ହେଉଛି ଉତ୍ତାପ ପ୍ରୟୋଗ ଦ୍ୱାରା ଖାଦ୍ୟ ପ୍ରସ୍ତୁତ କରିବା ଯେପରି ଫୁଟାଇବା, ସେକିବା, ଭାଜିବା, ପୋଡ଼ିବା ଇତ୍ୟାଦି ଏବଂ ତେଣୁ, ବିସ୍କୁଟକୁ ରନ୍ଧା ଖାଦ୍ୟ ଭାବରେ ବିବେଚନା କରାଯିବା ଉଚିତ । ଏହି ମାମଲାରେ ଯାହା ଗୁରୁତ୍ୱପୂର୍ଣ୍ଣ ତାହା ହେଉଛି ଜାରି କରାଯାଇଥିବା ଅଧିସୂଚନାର ହିନ୍ଦୀ ସଂସ୍କରଣ ଇଂରାଜୀ ଭାଷାରେ ଅଧିସୂଚନାରେ ମିଳୁଥିବା 'ରନ୍ଧା ଖାଦ୍ୟ' ପାଇଁ ଅଭିବ୍ୟକ୍ତି (ପକାୟା ହୁଆ ଭୋଜନ) ବ୍ୟବହାର କରେ ।

ଏହା ନିର୍ମାଣର ଏକ ସୁବ୍ୟବସ୍ଥିତ ନିୟମ ଯେ, ଟିକସ ଲାଗୁ କରୁଥିବା ଆଇନରେ ବ୍ୟବହୃତ ଶବ୍ଦଗୁଡ଼ିକ ଆଇନ ବଳବତ୍ତର ଥିବା ଅଞ୍ଚଳରେ ସାଧାରଣ ଭାଷାରେ ଯେପରି ବୁଝାଯାଏ ସେପରି ଭାବରେ ବ୍ୟାଖ୍ୟା କରାଯିବା ଉଚିତ । ଯଦି ଏକ ଅଭିବ୍ୟକ୍ତି ଏକ ବ୍ୟାପକ ଅର୍ଥ ତଥା ସଂକୀର୍ଣ୍ଣ ଅର୍ଥ ପାଇଁ ସକ୍ଷମ, ତେବେ ବିସ୍ତୃତ କିମ୍ବା ସଂକୀର୍ଣ୍ଣ ଅର୍ଥ ଦିଆଯିବା ଉଚିତ କି ତାହା ମାମଲାର ପ୍ରସଙ୍ଗ ଏବଂ ପୃଷ୍ଠଭୂମି ଉପରେ ନିର୍ଭର କରେ । *ହିନ୍ଦେ ବନାମ ଆଲମଣ୍ଡ* ([1]) ରେ ପ୍ରଶ୍ନ ଥିଲା ଯେ, ଚା' ଏକ "ଖାଦ୍ୟ ସାମଗ୍ରୀ" ଥିଲା କି, ଯାହା ଖାଦ୍ୟର ଗଚ୍ଛିତ ରଖିବା ଉପରେ ପ୍ରତିବନ୍ଧକ ଲଗାଇବା ପାଇଁ ଉଦ୍ଦିଷ୍ଟ ଏକ ଆଦେଶର ଅର୍ଥ ମଧ୍ୟରେ ଥିଲା, ଯଥା 1917ର ଖାଦ୍ୟ ଭଣ୍ଡାର ଆଦେଶ । ବିଜ୍ଞ ନ୍ୟାୟମୂର୍ତ୍ତିମାନେ ଦର୍ଶାଇଥିଲେ ଯେ, ଅନ୍ୟ କେତେକ ନିଷ୍ପତ୍ତିରେ ଏହାକୁ "ଖାଦ୍ୟ ସାମଗ୍ରୀ" ବୋଲି ବିଚାର କରାଯାଇଥିଲେ ମଧ୍ୟ ଏହା ହୋଇନଥିଲା । ନ୍ୟାୟମୂର୍ତ୍ତିମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରୁ ଜଣେ, ଶିୟରମ୍ୟାନ ନ୍ୟାୟମୂର୍ତ୍ତି କହିଥିଲେ ଯେ, ଅନ୍ୟ କୌଣସି ଆଇନରେ ଏହାର ଅର୍ଥ ବ୍ୟତୀତ, ଆଦେଶରେ 'ଖାଦ୍ୟ' ଶବ୍ଦର ସାଧାରଣ ଜ୍ଞାନ ବ୍ୟାଖ୍ୟା ଉପରେ ସେ ତାଙ୍କ ରାୟ ଉପସ୍ଥାପନ କରିଛନ୍ତି । ଏହା ଧ୍ୟାନ ଦେବା ଚିତ୍ତାକର୍ଷକ ଯେ, ଆଲ୍ଲାହାବାଦ ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟ ସମ୍ମୁଖରେ *ଅନ୍ନପୂର୍ଣ୍ଣା ବିସ୍କୁଟ୍ ମାନ୍ୟୁଫାକଚରିଂ କମ୍ପାନୀ ବନାମ ୟୁ.ପି. ରାଜ୍ୟ* ([2])ରେ ଏକ ମାମଲାରେ କରଦାତା ଯୁକ୍ତି ଦେଇଥିଲେ ଯେ, ବିସ୍କୁଟ୍ ଏକ ମିଠା ସାମଗ୍ରୀ ଥିଲା ଏବଂ ସେହି ଯୁକ୍ତିକୁ ନାକଚ କରାଯାଇଥିଲା । ଏହା ଟିପ୍ପଣୀ କରିବା ପ୍ରାସଙ୍ଗିକ, ଯେପରି ଆମେ ପୂର୍ବରୁ ଟିପ୍ପଣୀ କରିଛୁ ଯେ, ଯେତେବେଳେ ଅଧିସୂଚନାର ହିନ୍ଦୀ ପାଠ୍ୟ ଇଂରାଜୀ ସଂସ୍କରଣ ସହିତ ସମାନ ଭାବରେ ଜାରି କରାଯାଇଥିଲା, ଶବ୍ଦଗୁଡ଼ିକ **पकाया हुआ भोजन** ('ପକାୟା ହୁଆ ଭୋଜନ') 'ରନ୍ଧା ଖାଦ୍ୟ' ଶବ୍ଦ ସହିତ ସମାନ ଭାବରେ ବ୍ୟବହୃତ ହୋଇଥିଲା ।

ଏହା ହୋଇପାରେ ଯେ, ଚା' ସମୟରେ ବିସ୍କୁଟ୍ ଦେବା ଏବଂ ଏହାର ବ୍ୟାପକ ଅର୍ଥରେ' ରନ୍ଧା ଖାଦ୍ୟ 'ରେ ବିସ୍କୁଟ୍ ଅନ୍ତର୍ଭୁକ୍ତ ହୋଇପାରେ । କିନ୍ତୁ ସାଧାରଣତଃ ବିସ୍କୁଟକୁ ରନ୍ଧା ଖାଦ୍ୟ ଭାବେ ବୁଝାଯାଏ ନାହିଁ । ଯଦି ଜଣେ ବ୍ୟକ୍ତି କୌଣସି ହୋଟେଲ କିମ୍ବା ରେଷ୍ଟୁରାଣ୍ଟକୁ ଯାଇ କିଛି ରନ୍ଧା ଖାଦ୍ୟ କିମ୍ବା 'पकाया हुआ भोजन "('ପକାୟା ହୁଆ ଭୋଜନ") ମାଗନ୍ତି, ତେବେ ନିଶ୍ଚିତ ଭାବେ ତାଙ୍କୁ ଉତ୍ତର ପ୍ରଦେଶରେ ବିସ୍କୁଟ ଦିଆଯିବ ନାହିଁ । ଯଦିଓ ବର୍ତ୍ତମାନର ମାମଲାରେ ଏହା କହିବା ଆବଶ୍ୟକ ନୁହେଁ ଯେ, ସମସ୍ତ ଜିନିଷକୁ ରନ୍ଧା ଖାଦ୍ୟ କୁହାଯାଇପାରେ, ଆମେ ନିଶ୍ଚିତ ଭାବରେ କହିପାରିବା ଯେ, ଅଧିସୂଚନାର ସନ୍ଦର୍ଭ ଏବଂ ପୃଷ୍ଠଭୂମିରେ ବିସ୍କୁଟକୁ ରନ୍ଧା ଖାଦ୍ୟ ଭାବରେ ବିବେଚନା କରାଯାଇପାରିବ ନାହିଁ ।

([1]) 87 L.J.K.B. 893

([2]) 35 S.T.C. 127

ଆଲ୍ଲାହାବାଦର ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟ *ବିକ୍ରି କର ଆୟୁକ୍ତ ବନାମ ଜସ୍ସୁ ରାମ ବେକରୀ ଡିଲର* ([3]) ମାମଲାରେ ପୂର୍ବରୁ ଏକ ମାମଲାରେ ରାୟ ଦେଇଛନ୍ତି ଯେ, ବିସ୍କୁଟ ରନ୍ଧା ଖାଦ୍ୟ ନୁହେଁ। ମଧ୍ୟପ୍ରଦେଶର ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟ ମଧ୍ୟ ମଧ୍ୟପ୍ରଦେଶ *ବିକ୍ରି କର ଆୟୁକ୍ତ ବନାମ ଶ୍ରୀ ବଲ୍ଲଭଦାସ ଈଶ୍ୱର୍ଦାସ* ([4]) ମାମଲାରେ ସମାନ ମତ ରଖିଛନ୍ତି। ଉପରୋକ୍ତ ନିଷ୍ପତ୍ତିରେ ପ୍ରକାଶିତ ମତାମତକୁ ଆମେ ଅନୁମୋଦନ କରୁଛୁ।

ଅପିଲ ଅଧୀନରେ ଥିବା ଆଦେଶଗୁଡ଼ିକରେ ହସ୍ତକ୍ଷେପ କରିବାର କୌଣସି ଆଧାର ନାହିଁ। ଫଳସ୍ୱରୂପ, ଏହି ଅପିଲ ବିଫଳ ହେଲା ଏବଂ ଖାରଜ ହୁଏ। କୌଣସି ଖର୍ଚ୍ଚ ନାହିଁ।

ଏସ୍. ଆର୍. ଅପିଲ ଖାରଜ ହେଲା।

ଅସ୍ୱୀକରଣ

"ଉପଭାଷାରେ ଅନୁବାଦିତ ରାୟ କେବଳ ମକଦ୍ଦମାରେ ପକ୍ଷଭୁକ୍ତ ବ୍ୟକ୍ତିଙ୍କର ସୀମିତ ବ୍ୟବହାର ଏବଂ ତାଙ୍କ ଆଞ୍ଚଳିକ ଭାଷାରେ ବୋଧଗମ୍ୟ ହେବା ନିମନ୍ତେ ଉଦ୍ଦିଷ୍ଟ ଏବଂ ଅନ୍ୟ କୌଣସି ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ନିମନ୍ତେ ଏହା ବ୍ୟବହାର କରାଯାଇନପାରେ । ସମସ୍ତ ବ୍ୟବହାରିକ ଏବଂ ସରକାରୀ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ନିମନ୍ତେ ରାୟର ଇଂରାଜୀ ସଂସ୍କରଣଟି ପ୍ରାମାଣିକ ବିବେଚିତ ହେବ ଏବଂ ସମସ୍ତ କାର୍ଯ୍ୟାନ୍ୱୟନ ଏବଂ ନିଷ୍ପାଦନ ନିମନ୍ତେ ଏହା ଉପଯୁକ୍ତ ବିବେଚିତ ହେବ ।"

ଅନୁବାଦିକା :

ଶ୍ରୀମତୀ ଲୋପାମୁଦ୍ରା ମହାନ୍ତି

ଓଡ଼ିଶା ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟ, କଟକ

([3]) 38 STC 461

([4]) 21 STC 309